

**ТРИТЕ ДИНЕНИ СЕМКИ
УЗБЕКСКА ПРИКАЗКА
[ПРЕРАЗКАЗАЛ НИКОЛАЙ
ТОДОРОВ]**

chitanka.info

Живял преди години беден селянин. Целият му имот бил една мъничка нива. Ден и нощ не подгъвал крак — трудел се над земята си, но едва смогвал да се прехрани.

Една пролет излязнал на полето да оре. По някое време вдигнал глава да избърше потта от челото си и гледа: по небето хвърчи щъркел. Когато долетяла над орача, птицата закрепяла и като камък паднала в нозете му. Навел се селянинът и видял, че крилото ѝ е счупено. Взел я на ръце и я понесъл към къщи. „Трябва да помогна на щъркела, че и аз немалко съм препатил в моя живот“ — си мислел по пътя човекът и щом пристигнал в дома си, превързал счупеното крило.

Започнал да лекува щъркела с разни мехлеми; грижел се, докато птицата оздравяла и отлетяла.

Погледнал подире ѝ селянинът и изрекъл:

— Нека волно си живее много години и никога вече беда да не я сполети!

На другата пролет сиромашът пак изорал нивата си и вече се готвел за сеитба. Нечакано долетял същият оня щъркел, извил кръг над главата му и пуснал на земята три динени семки.

Селянинът ги посял. Скоро от браздата се подали крехки стъбълца. Развили се зелени листа, цъфнали едри цветове.

Човекът не си жалел труда: навреме плевил, навреме поливал. И ето че дините се налели, наеддели — никой по тия места не бил виждал толкова големи дини.

Като узрели, той откъснал три и ги отнесъл дома си: „Не бива сам да изям тези дини“ — рекъл си той и поканил роднини и приятели да дойдат и да опитат дините.

Събрали се роднините и приятелите — все такива голтаци като него. Домакинът донесъл дините и гостите ахнали от почуда. Понечил той да среже първата, ала ножът му не можал да пробие кората. Опитал се да среже втората — пак не успял. С третата — същото, само че ножът се нащърбил и изкривил.

— Брей, какви корави дини! — чудел се домакинът, чудели се и гостите.

Мнозина си опитали ножовете, но напразно — само ги изхабили.

Тогавя селянинът донесъл брадвата. Замахнал, та ударил: прас! — динята се разделила надве и... на рогозката със звън се изсипали куп жълтици. Вместо със семки динята била пълна с жълтици, които

светели като едри звезди. Разчупил селянинът и другите — и те били пълни със злато.

Зарадвал се сиромашът до немай-къде. Раздал на гостите си по една шепа злато и те си разотишли доволни и предоволни, макар че не могли да хапнат от чудните дини.

А на всеки от трите корена били израснали по десет такива дини. Откъснал ги селянинът и извадил от тях цяла камара жълтици. Избягала сиромашията от бедната му стряха.

В същото село имало един богаташ — лихварин. Усетил той, че бедният селянин забогатял — не идва вече да моли за пари. Поискал да разбере как е станала тая работа. Отишъл в дома на щастливеца и започнал да го разпитва:

— Каж ми, съседе, какво стори, та от сетен сиромаш изведнъж толкова забогатя? Казват, че имаш повече жълтици и от мене? Да не би да си намерил имане, или пък дяволът ти помага?

Селянинът му разправил всичко, както си било.

Тръгнал си богаташът и си мислел: „Ех да може щъркелът и на мене да даде такива семки, моите жълтици ще станат повече от тия на селянина!...“ И отишъл да дири щедрата птица.

Още отдалеч видял щъркела да се разхожда спокойно из ливадата. Приближил се на пръсти, издебнал го и го ударил с бастуна си по крака.

Закрещяла горката птица, паднала на земята с пречупен крак. Спуснал се лихварят, сграбчил я и я отнесъл в богатата си къща. Превързал крака на щъркела с клечица и почнал да го лекува. Подир няколко седмици щъркелът оздравял и отлетял:

— Хей, пък да не забравиш благодетеля си, дявол да те вземе! — викнал подире му богаташът.

Дошла пролетта. Всеки ден жадният лихварин излизал на полето, взирал се в небето: дали няма да дойде щъркелът и да спусне от ония чудни динени семки. Ала той все не идвал...

Зарязал богаташът имота си — от ранна сутрин до късна вечер бродел из нивята, ругаел птицата, проклинал я, загдето го е забравила.

Най-сетне щъркелът долетял и хвърлил на богаташа три динени семки.

Без да се бави, оня посадил в градината динените семки и викнал майстори да вдигнат висок зид — никой да не може да надзърне, нито

да прескочи. Заповядал на слугите си да му постелят близо до мястото, където посадил драгоценните семки. Там ядел, там спял, дъждове до кости го мокрили, жегата го пекла. А той нито за миг не се отлъчвал, да не би да дойде крадец и да му отмъкне богатството.

След някое време семките поникнали. От тях израснали големи дини.

Лихваринът ги гледал и от нетърпение сърцето му щяло да се пукне. Едва дочакал дините да узреят.

Тогава поканил своите роднини и приятели. Не че искал да дели с тях щъркеловото имане. Не, такова нещо той не можел и да си помисли! Искал само да се похвали с богатството си, да види как очите им ще заблещукат от завист.

Дошли гостите, зачакали да видят чудото. Домакинът донесъл остър меч и с всичка сила ударил първата диня. Тя се презполовила и из нея излетял цял рояк стършели — все големи, колкото орехи. Разхвърчали се на всички страни, почнали сърдито да бръмчат и да жият богаташа и гостите му. На решето ги направили. Всички се разбягали с писъци и ругатни...

Така понякога се заплаща човешката завист и ненаситност!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.